

tand ses lotuses, et kord temma isja ellamisje koht ilmuks. Willem teggi omma tõelikko mele ja südamelikko armastusfega omma wannematele ifka ennam rõõmo. Siis ütles isja ühhel päwal: „Teie teate keif mis Missioni töö on ja mis se fanna tähhendab, agga ollete ka sellepeale mõttel- nud, et meie keif meie iggailks peame sedda tööd aitama toimetada? Sest meie ristmisje õppetuses seiswad need sõnnad: „Minge ja õppetage keifi rahwast.“ — Willem ütles: „Teie armsad wanne- mad õppetate kül meid ja kaswatate meid, meie olleme teie rahwas. Agga kui meie sureks same, kuidas siis meiega luggo on, sedda ei tea meie mitte.“ „Et meie teid õppetame, se on kül wähhel, ütles praua, agga et meie keif peakfime paggana- male reisima, sedda ei ütles isja ka mitte, meie peame agga keif Missioni töö kallal aitama.“ „Jah, nenda,“ ütles isja, „kutsumisjed on mitme- fuggused, mõnned peawad reisima, agga teised pea- wad aitama, neid teele sata. Ja ka nende sealatse üllespiddamisje eest aitama hoolt kanda, armastusje annete ja eest palwega. Meie linna Missioniselts wõttab andeid wasto ja sadab Hamburgi seitsi, sealt sadetakse tännowo üks laew Grönlandi-male, kus ka Missionärid ammetis on. Minna sadan om- ma joudo möda rahha, ja teie woite ka middagi fenna jure panna, ja woite ka Grönlandi lastele kirjutada.“ „Oh se on kenna, ütles Willem, agga

meil on ni wähhel rahha.“ „Bisjut on ennam kui ei ühtegi,“ ütles tohter. Ja praua ütles: „Minna ollen willaseid fulle ja lindaid murretse- nud, teie woikfite omma rahha eest keifjuggu weife- fid asjo osta, mis lastel ka tarwis lähwad; ja siis panneme keif ühhe pakki eht lasti sisse. Ja Missionär jäggab seal omma koli-lastetele, kuidas sellegile tarwis lähheb.“ Se nou olli wägga laste melepärrast ja nemmad korjasid kauni hulga wei- kesid asjo; seal olli nugge ja läära ja kanniisi ja muid asjo, keige ennam piibli-luggude piltisid. Siis said need ramatud kirjutud ja wimaks keif isjale näidatud. Isja olli keigiga rahhul, ja lub- bas aidata sisse pakki. „Agga kus sisse siis?“ ütles temma, „se peaks keigeparrem üks hea tug- gew lastilenne ollema, agga mitte liig paks, et ta raste ei olleks.“ „Kerge ja siiski tuggew,“ ütles Wridli, „nifuggune olleks ja minno tinti waat ollema!“ Keif naerfid, agga kiitsid ka ühtlase sedda nou. Waat sai nurgast wälja todud ja puhtaks pestud. Ja et kül tinti plekkid peast ärra egga ta seest ka walgeks ei läinud, siiski olli ta puhhas kül, et sündisid kartmata keif asjad sisse panna. Kui ta siis heaste täidetud olli, pandi ta finni ja kirri peale, ja iggailks pallasid õnne ja õnnistust fenna jure selle pitka teele. — „Kas nad peakfid meile ka wastust kirjutama?“ küsis Willem. „Woib ka olla,“ ütles tohter. „Kas sa tahhad